

РЕШЕНИЕ

№ 236

гр. П., 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., IX ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Т.И.Т.

при участието на секретаря М.М.Д.
като разгледа докладваното от Т.И.Т. Гражданско дело № 20221720105425 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл.439 от ГПК.

Производството по делото е образувано въз основа на искова молба от Е. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. П., *** чрез адв. А. А., срещу “****” ООД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр.П., ***, с която са предявени обективно съединени иски с **правно основание чл.439 от ГПК**, и искане да бъде признато за установено спрямо ответника, че ищцата не му дължи сумата от 430.12 лева, от които: сумата в размер на 322.12 лева, представляваща главница за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води за имот, находящ се в гр. П., *** за периода 14.08.2006 г. до 28.09.2010 г.; сумата от 83.00 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 19.10.2006 г. до 15.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата от 322.12 лева, считано от датата на подаване на заявлението - 14.04.2011 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените разноски по делото в размер на 25.00 лева, за които суми е издаден изпълнителен лист от 25.10.2011 г., по ч.гр.д. № *** по описа на ПРС, и въз основа на който е образувано е образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ С.Б.. Моли да й бъдат присъдени сторените по делото разноски.

Ищецът твърди, че процесните суми са погасени по давност.

В законоустановения срок ответникът “****”ООД е подал отговор, с който е изразил становище, че искът е процесуално допустим, но неоснователен. В депозирания отговор поддържа, че процесното изпълнително дело е прекратено по право, по силата на закона, поради непредприемане на изпълнителни действия повече от две години, като не са

предприемани нови действия по принудително събиране. Противопоставил е възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание ищцата се представлява от адв. А., която поддържа предявените искове и моли съда да ги уважи, като им се присъдят сторените по делото разноски. Представя списък на разноските.

Ответникът в съдебно заседание не се представлява. В депозирана по делото писмена молба чрез ю.к. Й., която моли предявеният иск да бъде отхвърлен като неоснователен. Излагат доводи, че не е налице правен интерес от водене на иска, тъй като изпълнителното производство е прекратено. Противопоставят и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

*** районен съд, като взе предвид становището на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта:

Съдът намира, че така предявените обективно съединени искове с правно основание чл.439 от ГПК са допустими, поради което и следва да се произнесе по същество.

Възражението на ответника, че не е налице правен интерес от водене на иска, е неоснователно, доколкото видно от материалите съдържащи се в изпълнителното производство, същото е прекратено след завеждане на иска. Но дори и да беше прекратено преди завеждане на иска, то обстоятелството на издаден в полза на ответника изпълнителен лист предявяването на иск по чл.439 от ГПК за оспорване на изпълнението въз основа на факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издаден изпълнителния лист (в какъвто смисъл в случая е било направено и възражение от ищеца за изтекла давност с предявяване на иска) е единствената възможност за защита на длъжника. Същият се е възползвал от правото си да установи, че изпълняемото право е отпаднало, поради факт, който е настъпил след съдебното му установяване и който е от значение за съществуването му. Подобно възражение ищецът, в качеството му на длъжник по изпълнителното дело не е могъл да направи пред съдия-изпълнителя, защото основанията за прекратяване на изпълнителното производство са изчерпателно изброени в закона и позоваването на изтекла погасителна давност не е сред тях. В този смисъл е и определение № 71 от 21.01.2014 г. на ВКС по ч.гр.д. № 17/2014 г., III г.о.

Предвид горното съдът намира, че ищцата е налице правен интерес от предявяване на иска.

По основателността:

От приложеното електронно копие на изп. дело № *** г. по описа на ЧСИ С.Б. се установява, че на 25.10.2011 г. по ч. гр. д. № *** г. на ПРС на основание заповед № 2050 от 14.04.2011 г. в полза на ответника е бил издаден процесният изпълнителен лист, с който ищцата е била осъдена да заплати на „***“ ООД сумата от 322.12 лева, представляваща главница за доставка на питейна вода и отвеждане и пречистване на отпадни води за

периода от 14.08.2006 г. до 28.09.2010 г. включително, сумата от 83.00 лева, представляваща лихва за забава на месечните плащания за периода от 19.10.2006 г. до 15.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата от 322.12 лева, считано от датата на подаване на заявлението – 14.04.2011 г. до окончателното изплащане на вземането, както и сумата от 25.00 лева – държавна такса.

По молба на „****“ ООД от 31.10.2011 г. и въз основа процесния изпълнителен лист е образувано изп. д. № **** г. на ЧСИ С.Б.. В молбата на ответното дружество са посочени и конкретни изпълнителни действия, чрез които да се извърши принудителното изпълнение.

Видно от материалите съдържащи се в изпълнителното дело, по същото със съобщение от 09.01.2012 г. е наложен запор върху и на основание чл.431, ал.6 от ГПК е наредено да бъде спряно от движение следното ППС – лек автомобил джип „****“ с рег. № ***, върху което е насочено изпълнението по образуваното при ЧСИ изпълнително дело. С писмо от 22.03.2012 г. на Началник сектор ПП при ОД на МВР – П. са уведомили ЧСИ, че не могат да наложат запор върху посоченото ППС, тъй като същото не е регистрирано на името на Е. И. Г..

След това по изпълнителното дело няма извършвани други действия насочени към прекъсване или спиране на давността. Извършвани са справки насочени към проучване имущественото състояние на длъжника.

Върху изпълнителния лист липсва четлив печат за прекратяване на изпълнителното дело, но със съобщение от 02.11.2022 г. ЧСИ е уведомил ответника, че прекратява на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК изпълнителното дело.

Съгласно чл.439 от ГПК, длъжникът по изпълнителното производство може да оспори чрез иск изпълняемото право на вискателя, ако възраженията му се основат на факти, настъпили след издаването на съдебния акт.

Искът по чл.439 от ГПК е отрицателен установителен иск и с него ищецът се домогва да установи, че изпълняемото право на вискателя по изпълнителното дело, вследствие на новонастъпили след постановяването на съдебния акт факти, е престанало да съществува, или че изпълняемостта му не е настъпила.

От приложения изпълнителен лист се установява, че същият е издаден въз основа заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК. По аргумент от разпоредбата на чл.416 от ГПК с изтичането на срока по чл.414, ал.2 от ГПК и влизане в сила на заповедта за изпълнение по чл.410 от ГПК настъпва стабилитетът на последната и оспорването на фактите и обстоятелствата, относими към ликвидността и изискуемостта на вземането се преклудират. Резултат на стабилитета на заповедта за изпълнение и преклудиране на възможността да се оспорват посочените факти и обстоятелства, респ. води до невъзможност да се обсъждат доводите, основани на факти, несъвместими с материалното право, чието съществуване е установено с влязлата в сила заповед. Тези факти са обхванати от преклудиращото действие на заповедта и са изключени от съдебна проверка, поради което и не следва да се обсъждат. Подлежат на преценка единствено фактите, настъпили след влизане в сила на заповедта за

изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК.

Настоящият състав намира, че в случая е приложима общата пет годишна давност по следните съображения:

Съгласно чл.117, ал.2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години.

В случая има издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, а разпоредбата на чл.117, ал.2 от ЗЗД, постановява, че ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. В заповедното производство издаването на изпълнителен лист се предпоставя от издаването на специален съдебен акт – заповед за изпълнение, чрез която се установява дали вземането е спорно и която съставлява съдебно изпълнително основание по аргумент от чл.404, т.1, предл.3 от ГПК. Правните последици на влязлата в сила заповед за изпълнение са аналогични на последиците на влязло в сила съдебно решение, поради което и заповедта има установително и преклудиращо действие в отношенията между страните. Влязлата в сила заповед за изпълнение препятства оспорването на задълженията, въз основа на обстоятелства или доказателства, които са били известни на длъжника, и с които е разполагал или е можел да се снабди до изтичането на срока за възражение. Установеното със заповедта вземане не подлежи на пререшаване, освен чрез използване на извънредните способности, лимитативно очертани в чл.423 от ГПК и чл.424 от ГПК, аналогични на чл.303, ал.1, т.1 и т.5 от ГПК.

Същевременно практиката на ВКС е наложила, че по отношение на заповедното производство, по което е издадено изпълнителното основание, е допустим и иск по чл.439 от ГПК, макар да не е било проведено съдебно дирене. Чрез тези специални норми законодателят е придал на влязлата в сила заповед за изпълнение характера на влязло в сила решение за вземането, защото е ограничил нейното атакуване до степен в каквато е ограничено и атакуването на влезли в сила решения. Вземането за периодични плащания, установено с решение, постановено по реда на чл.422 от ГПК след подадено по реда на чл.414 от ГПК възражение срещу заповедта, се погасява с общата 5-годишна давност, и в случай, че се приеме, че същото вземане би се погасило с кратката 3-годишна давност, ако срещу заповедта не е подадено възражение и същата е влязла в сила, то това би създавало ситуация в която обстоятелството каква ще е давността за едно вземане, да зависи от процесуалното поведение на длъжника. В този смисъл е и постановеното по реда на чл.290 от ГПК решение № 37 от 24.02.2021 г. по гр. д. № 1747/2020 г.на ВКС, ГК, IV г.о. и решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г.на ВКС, ГК, IV г.о., също постановено по реда на чл.290 от ГПК.

Процесната Заповед за изпълнение е влязла в сила на 20.10.2011 г., когато е издаден и изпълнителния лист, въз основа на който, при ЧСИ Б. е образувано изпълнителното дело, която дата е и по – късната дата, доколкото липсва отразяване в изпълнителния лист относно датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение. От този момент съдът намира, че започва да тече срока на новата погасителна давност относно вземанията, посочени в нея, и в издадения въз основа на

От датата на влизане в сила на заповедта за изпълнение - 20.10.2011 г. до образуване на изпълнителното дело - 31.10.2013 г. е изминал период от около една седмица, поради което и съгласно действащото към този момент Постановление № 3/18.11.1980 г. на Пленума на ВС, с образуването на изпълнителното производство на 22.08.2013 г. давността за процесните вземания е прекъсната на основание чл.116, б. „в" от ЗЗД.

Наложения от ЧСИ заповед за лек автомобил със съобщение от 09.01.2012 г. не може да обоснове прекъсване на давността, тъй като видно от съдържащото се в изпълнителното дело писмо на Началника на сектор ПП при ОД на МВР – П., посочения в съобщението лек автомобил не е регистриран на името на ищцата – длъжник по образуваното изпълнително дело. Извършените по изпълнителното дело множество справки от ЧСИ също не могат да обосноват спиране или прекъсване на давността, тъй като същите са насочени единствено към проучване имущественото състояние на длъжника.

С т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд. От друга страна разрешенията, дадени с Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС се прилагат занапред спрямо неприключилите към момента на обявяването му изпълнителни производства, какъвто е настоящият случай. В същия смисъл е и решение № 170/17.09.2018 г. по гр. д. № 2382/2017 г. на ВКС.

Както вече бе посочено с обявяване на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, неговите разрешения се прилагат занапред спрямо неприключилите към момента на обявяването му изпълнителни производства, и след като със същото е обявено за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, то съгласно действието на последното към 26.06.2015 г., давността по изпълнителното производство е спряла да тече. Спирането на давността е преустановено на 26.06.2015 г., когато е обявено Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС. С обявяването на тълкувателното решение на 26.06.2015 г. давността е прекъсната, и от тази дата – 26.06.2015 г. е започнала да тече нова пет годишна давност.

С разрешенията дадени в т.10 от Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. по тълк.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС е прието, че когато вискателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на две години и изпълнителното производство е прекратено по силата на закона – на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК (чл.330, ал.1, б. „д” ГПК (отм.)), нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие. В мотивите на посоченото тълкувателно решение е разяснено, че за разлика от исковия процес, където давността за вземането се прекъсва еднократно - в началото на процеса, то при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно – с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение. Новата давност започва да тече от този момент и с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение се прекъсва. В изпълнителния процес давността не спира, защото кредиторът може да избере дали да

действия (да иска нови изпълнителни способности, защото все още не е удовлетворен), или да не действия (да не иска нови изпълнителни способности).

Видно от приложеното изпълнително дело, в продължение на две години, считано от 31.10.2011 г. от вискателя не е поискано извършването на изпълнителни действия, поради което и по силата на даденото разрешение в т.10 от Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, изпълнителното производство е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 31.10.2013 г., поради перемпция. В съответствие с т.10 от посоченото Тълкувателно решение, без правно значение е дали съдебният изпълнител ще постанови акт за прекратяване на принудителното изпълнение и кога ще направи това, тъй като прекратяването на изпълнителното производство става по право, като новата давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие. В случая изпълнителното дело е прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК към 02.11.2022 г., което не се отразява на горните изводи на съда, че перемпцията е настъпила към 31.10.2013 г.

В горния смисъл след като спрялата давност по изпълнителното дело при действието на обявеното за изгубило сила Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд е прекъсната на 26.06.2015 г. с обявяване на Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 г. по т. д. № 2/ 2013 год. на ОСГТК на ВКС, то и от този момент – 26.06.2015 г. е започнала да тече новата пет годишна давност по чл.111, б. „в“ от ЗЗД, която е изтекла към 26.06.2020 г. При това положение и следва да се приеме, че процесните вземания са погасени по давност, както към 26.06.2020 г., така и към датата на предявяване на иска – 12.10.2022 г.

В горния смисъл съдът намира, че следва да бъде признато за установено, че ищцата, не дължи на ответното дружество процесните суми, тъй като същите са погасени по давност.

По разноските:

Ищцата претендира присъждане на направените по делото разноски, за което е представила и списък на разноските по чл.80 от ГПК. В съответствие с представения списък ищеца претендира присъждане на сумата в размер на 379.00 лева, от които сумата в размер на 50.00 лева, представляваща държавна такса за образуване на настоящото дело, сумата от 300.00 лева – адвокатско възнаграждение, сумата от 5.00 лева за издаване на съдебно удостоверение и сумата от 24.00 лева – такса препис на изпълнително дело, които суми с оглед изхода на делото следва да бъдат възложени върху ответната страна. Ответникът е противопоставил възражение по реда на чл.78, ал.5 от ГПК, което съдът намира за неоснователно, тъй като заплатеното от ищцата адвокатско възнаграждение е в минимален размер, определен по реда на чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното, *** районен съд

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.439 от ГПК, по отношение на „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., ***, че Е. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. П., *** **НЕ ДЪЛЖИ** на „****“ ООД изпълнение на сумата от 430.12 лева, от които: сумата в размер на 322.12 лева, представляваща главница за доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадни води за имот, находящ се в гр. П., *** за периода 14.08.2006 г. до 28.09.2010 г.; сумата от 83.00 лева, представляваща законна лихва за забава на месечните плащания за периода от 19.10.2006 г. до 15.02.2011 г., ведно със законната лихва върху главницата от 322.12 лева, считано от датата на подаване на заявлението - 14.04.2011 г. до окончателното изплащане на вземането, както и направените разноси по делото в размер на 25.00 лева, за които суми е издаден изпълнителен лист от 25.10.2011 г., по ч.гр.д. № *** по описа на ПРС, и въз основа на който е образувано е образувано изп.д. № *** г. по описа на ЧСИ С.Б., поради погасяване на вземанията по давност.

ОСЪЖДА „****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. П., *** **ДА ЗАПЛАТИ** на Е. И. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. П., *** сумата в размер на 379.00 лева, представляващи разноси по производството за държавна такса, адвокатско възнаграждение, съдебно удостоверение, и такса препис на изпълнително дело.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред П. окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____